

Arrest

nr. 111 780 van 11 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 1 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 augustus 2013.

Gelet op de beschikking van 20 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. GYSEMBERG, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat (i) uit haar verklaringen blijkt dat de door haar aangehaalde problemen van familiale aard zijn en zij nooit enig probleem heeft gehad met de Angolese autoriteiten, (ii) zij vage verklaringen aflegde over de bewaker Ricardo, (iii) het feit dat zij niet probeerde om een klacht in te dienen tegen A. M. gezien de duidelijke misdrijven die hij beging, de

geloofwaardigheid van haar asielrelaas ondermijnt, (iv) haar verklaringen geen aanwijzingen bevatten dat zij actueel nog door haar man wordt gezocht met het oog op vervolging, (v) haar nalaten zich te informeren over hoe de situatie in haar land van herkomst en de problemen geëvolueerd zijn de ernst van haar beweerde vrees verder aantast, (vi) zij eerder vaag is over haar scheiding van haar (eerste) echtgenoot en over de zaken die hiertoe aanleiding gaven, (vii) de twee door haar aangebrachte Cédulas Pessoal hoogstens een aanwijzing vormen van haar identiteit en die van haar dochter, en, (viii) zij geen documenten neerlegt die toelaten haar reisweg te controleren.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekster brengt geen concrete elementen bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zij komt in haar verzoekschrift niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het ontkennen, minimaliseren en vergoelijken van slechts enkele van de vele vaststellingen van de bestreden beslissing.

Zo brengt ze niets concreet in tegen de pertinente vaststelling uit de bestreden beslissing dat de door haar ingeroepen problemen van familiale aard zijn en als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag ressorteren. Verzoekster levert niet het minste bewijs van het feit dat de door haar aangehaalde problemen in nexu staan tot één van de vijf criteria uit het Vluchtelingenverdrag, te weten haar ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging of dat zij omwille van één van deze redenen geen of onvoldoende nationale bescherming zou kunnen krijgen.

Voorts laat ze de pertinente overweging uit de bestreden beslissing dat haar verklaringen geen aanwijzingen bevatten dat zij actueel nog door haar man wordt gezocht met het oog op vervolging eveneens geheel ongemoeid. Verzoeksters huidige bewering in haar verzoekschrift als zou ze voor haar problemen, daargelaten de geloofwaardigheid en het al dan niet actueel karakter ervan, de hulp van haar nationale autoriteiten niet kunnen inroepen, berust niet op enige concrete persoonlijke ervaring en mist aldus elke grondslag. Verzoekster geeft immers zelf toe dat zij hiervoor nooit een klacht indiende bij de autoriteiten. Ze diende nooit een klacht in tegen A.M., haar (ex-)partner, doch liet daarentegen geheel na om voor haar problemen met hem hulp en/of bescherming bij haar nationale overheid te zoeken. Haar stelling dat de lokale autoriteiten naar haar op zoek zouden zijn omdat A.M. als politieagent één van hen is, is een blote bewering die ze niet in het minst aantoonst en geenszins aannemelijk maakt. Haar betoog dat zij en haar dochter gevaar hadden gelopen indien zij zich wel tot de autoriteiten hadden gewend, betreft eveneens een blote, op geen enkele concrete eigen ervaring gesteunde bewering. Verzoekster maakt niet in concreto aannemelijk dat zij niet over de bescherming van haar nationale overheid kan beschikken.

Ze liet ook na zich tot OMA te richten, een organisatie voor Angolese vrouwen die haar eerder in het verleden hulp bood, en wijt haar verzuim hun hulp in te roepen aan het feit dat ze hiervoor geen tijd had. Internationale bescherming kan evenwel slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen, anderzijds. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Verzoekster maakt echter, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk dat zij in haar land van herkomst de nodige bescherming ontbeert.

De loutere toevoeging aan het verzoekschrift van algemene informatie wijzigt niets aan het voorgaande. Verzoekster toont hiermee niet aan dat haar beweerde problemen wel degelijk onder de toepassing van het Vluchtelingenverdrag zouden vallen en dat haar hiervoor nationale bescherming ontbeert. Overigens volstaat een dergelijke verwijzing naar algemene rapporten niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke. Wat betreft het door verzoekster voorgelegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken d.d. 25 maart 2013 aangaande Angola, merkt de Raad bovendien op dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoekster niet in staat om aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Angola.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoonde dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Angola.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 augustus 2013, verwijst verzoekende partij naar de nieuwe stukken die zij heeft ingediend. Ter terechtzitting gevraagd naar toelichting over deze stukken stelt verzoekende partij dat het een arrestatiebevel betreft dat volgens haar werd uitgevaardigd op vraag van haar vriend/echtgenoot die wraak wil nemen op haar. Geconfronteerd ter terechtzitting met de vaststelling dat de vertaling van het tweede stuk bepaalde woorden en zinsneden bevatten, bevestigt verzoekende partij dat de vertaling beperkt is tot bepaalde (juridische) termen.

1.4.3. De Raad stelt vast dat het arrestatiebevel waarnaar verzoekende partij verwijst een loutere fotokopie betreft. De Raad hecht echter geen bewijswaarde aan fotokopieën vermits deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn. Wat betreft het tweede stuk, stelt de Raad vast dat de bijgevoegde vertaling ervan slechts beperkt is tot bepaalde woorden en (juridische) termen. Uit slechts losse woorden en bepaalde zinsneden kan de Raad niet afleiden wat er precies in het document geschreven staat zodat dit document dan ook niet in overweging kan worden genomen als objectief bewijs van de door verzoekende partij aangevoerde vervolgingsfeiten.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Angola.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS